నిప్పు

విహారి

'బరితెగించినఆడది'

'నోటి దురుసు పిల్ల'

అవును. ఇవే బిరుదులు

న్యాయం అన్యాయం మీరే చెప్పండి. అంటే అన్నానని యాగీ చేస్తారు గానీ, నా మాట యదార్థం అవునా, కాదా? మాట్లాడితే చాలు - కందిరీగలు కుట్టినట్లు మొహం చెండుకుంటారు; నాలుకలు చించుకుంటారు. అయినా నేనేమన్నానని? ఎనిమిది మందిని కని పడేస్తిరి, ఇక చాల్లే తల్లీ, తండ్రీ - అన్నాను. తప్పా? మోడల్ దంపతుల్లా పన్నెండు మందిని కని క్రికెట్ టీమ్‌ని తయారుచేయాలిట.

మొదటి ఆరూ - అడవిలో మామలు!

పున్నామ నరకంట. ఏం పాడో పచ్చి బర్దలో. దాన్ని తప్పించుకోవాలనే తపనలో మీరంతా వచ్చారని నో కుంటి సాకు కూసేవాడు అప్పట్లో. నోరు విప్పితే చాలు - అంతే. అయ్య బాధ్యతా రాహిత్యం సంస్కృత ముక్కల్లో ప్రవహిస్తుంది.

ఆరుగురి తర్వాత మా సత్తాయి వచ్చాడుగా! అదే లెండి - పుట్టగానే వాడు మా గారాల బాబు. పేరు - వీర వెంకట వరాహ సత్యనారాయణమూర్తి. ఏదో ఛాయ పోలిక ... అవున్లెండి - సత్యం మరచిపోయాను - అలా అలా ... సత్యంగా పొట్టి వాడయిపోయి, అసలు సత్తాయిగా కురచవాడై పోయాడు!

వాడి ముద్దు ముచ్చట్లలోనే మా యమ్మ బంగారు తల్లి మళ్లీ నీళ్లోసుకుంది. ఫలితంగా సత్తాయికి పది కొండో నెల; ఇంకో వేంకట సీతారామాంజనేయ లక్ష్మీ నారాయణమూర్తి అవతారమెత్తాడు. వాడో లచ్చాయి ఇవ్వాళ! ఇంకా పదో నెల నెలవ. ఈ లచ్చాయి పుటుకలకి చావు తప్పి కన్ను లొట్టపోయింది- మా బంగారు తల్లికి. ఇవ్వాళెలా వుందనీ ఆవిడ? - గొంగళిపురుగు పట్టిన చెట్టుకు కాచిన ఎండు ములక్కాడలా వుంది. ఆమె అసలు ఎలా వుండేదో తెలుసా?

వెంకటరత్నమాంబగా వుండేది. అప్పుడామె హేమంత పున్నమిలో పూచిన నందివర్ధనంలా వుండేది. ఆ తర్వాత రత్నమాంబ అయింది. అప్పుడు ఆవిడ - వర్షాకాలంలో బూరుగు చెట్టులా వుండేది. ఆ తర్వాత్ర ర్వాత వెంకమ్మ అయిపోయింది. నాకు ఆశ్చర్యం వేసేది. రత్నమాంబ తర్వాత రత్న అన్నా కాకుండా - సరాసరి వెంకమ్మ ఎలా అయిందా అని! అంతే మరి. సంతానం ముందుకు క్యూ కడుతుంటే, ఆమె పేరు వెనక్కి వెనక్కి నడిచింది. మొదట్నొండి - ఆమెకి నాయుగు

''ఇక చాల్లేరా ముండా కొడకా'' అన్నానండీ. అవును, అన్నాను. నాకడుపు రగిలిపోతోంది మరి. కళ్లు రెండూ ఆషాఢ సముద్రాల్లా పొంగుతున్నాయి మరి. వెన్ను జలదరించి పిడికిలిని ప్రోద్బలిస్తోంది మరి. అంతమాట ఎలా అనగలిగానో తెలుసా, చెప్తాను...

సేటం చంద్రహారం, వడ్డాణం, కడియాలూ వుండేవి. నాకు గుర్తే. పెళ్ళిళ్ళకీ, పేరంటాలకీ వెళ్లేటప్పుడు నాకూ నో గొలుసు వేసేది. అన్నీ కరిమ్రింగిన వెలగపండులా అయిపోయినై.

ఇవ్వాళ ఇదిగో - దీనపు పెమ్మెలా! పసుపు తాడుతో మిగిలింది. ఇవాళ ఇదిగో - వెలిసిపోయిన వర్ణ చిత్రంలా వుంది!

అందుకనే, నా గుండె మండిపోయింది.

అందుకనే కంఠం పెగల్చుకుని అన్నాను. అందుకనే కసిదీరా అన్నాను. అందుకనే ఎలుగెత్తి అన్నాను. అందుకనే నవనాడులూ తెంచుకుని మరీ అన్నాను.

ఏమన్నానంటారా? చెప్తాను. వినండి.

"ఆ ప్రాణి రక్తమాంసాలు రెండూ హరిస్తివి - ఇక చాల్లేరా ముండా కొడకా" అన్నానండీ. అవును, అన్నాను. నా కడుపు రగిలిపోతోంది మరి. కళ్ళు రెండూ ఆషాఢ సముద్రాల్లా పొంగుతావుంటున్నాయ్ మరి. వెన్ను జలదరించి పిడికిలి ప్రోద్బలిస్తోంది మరి. అందుకనే అన్నాను.

అంతమాట అసలెలా అనగలిగానో తెలుసా. చెప్తాను.

రాత్రి భయంకరమైనది, అయితే వెన్నెల మరింత భయానక మైందని నాకూ తెలుసు. శరీరం మీదకి పాతికేళ్లొచ్చినై గదా - ఇంతోసి ప్రకృతి తెలీకుండా వుంటుందా? దానికి తోడు నేను పుస్తకాల పురుగుని, కవిత్వం వెలగబెట్టేదాన్ని కదా!

ఆ రాత్రి - వెన్నెల - చెదపట్టిన తెల్ల కాగితంలా!

దాబా మీదా- చింకి చాపలపైనా, పాత బొంతల పైనా, చీర ముక్కలపైనా - అందరం మొత్తం పది కొండు మందిమి - ఒకరి పక్కగా ఒకరం మొద్దుల్లా పడుకున్నాం. పదకొండో శాల్తీ నా నాయనమ్మ లెండి. నేను గది గుమ్మం దగ్గరగా వున్నాను. అవును. ఇప్పుడు

మాకున్న ఆశ్రయం ఆ గదే! ఆశ్చర్యపోకండి. ఒకే ఒక్క గది! ముందువాలో గిలితో మొదలైన వసతి! ఈ స్థితి కొచ్చింది. ఎండా వానా ఏ కాలమైనా సరే. పగలు అక్కడా ఇక్కడా పొద్దు పుచ్చడం, రాత్రుళ్ళు ఇదిగో ఇలా ... ఇంత గంజి వార్చుకోవడానికి మాత్రం ఆ ఒక్క గదీ. ఆ గదీ, ఖాళీ స్థలం - పాపం ఇంటి యజమాని పద్మనాభం గారి దయ. ఆయన చిన్నతనంలో మా తాత ఏదో సహాయం చేశాడట. ఆ విశ్వాసం మాకు అక్కర కొచ్చింది. ఒక్కొక్కప్పుడు - 'సందులలో, గొందులలో, సందులవలె' అని ఏవేవో భావాలు కలుగుతూ వుంటయ్ నాకు. దుప్పటి కింద సంసారాలూ, నడుస్తున్న శవాలూ కళ్లల్లో మెదలుతూ వుంటై.

ఇంతకీ, నేనలా గది గుమ్మం దగ్గరగా పడుకుని వున్నానని చెప్పాను గదా. నా పక్కగా - వెంగు పరచుకుని తలకింద చేత్తో మా అమ్మ.

"రాధా! నిన్న మా అన్నయ్య నీ చెయ్యి పట్టు కున్నాట్టగా: ఏమీ అనుకోకు. వాడికేమీ తెలీదు" తెగ బాధపడిపోయింది సీత.

"మరేం ఫర్వాలేదులే. చెయ్యి పట్టుకున్న ప్పుడే తెలిసింది మీ అన్నయ్యకేమీ తెలీదని" తేలిగ్గా అంది రాధ.

- గొల్లపూడి శైలజ

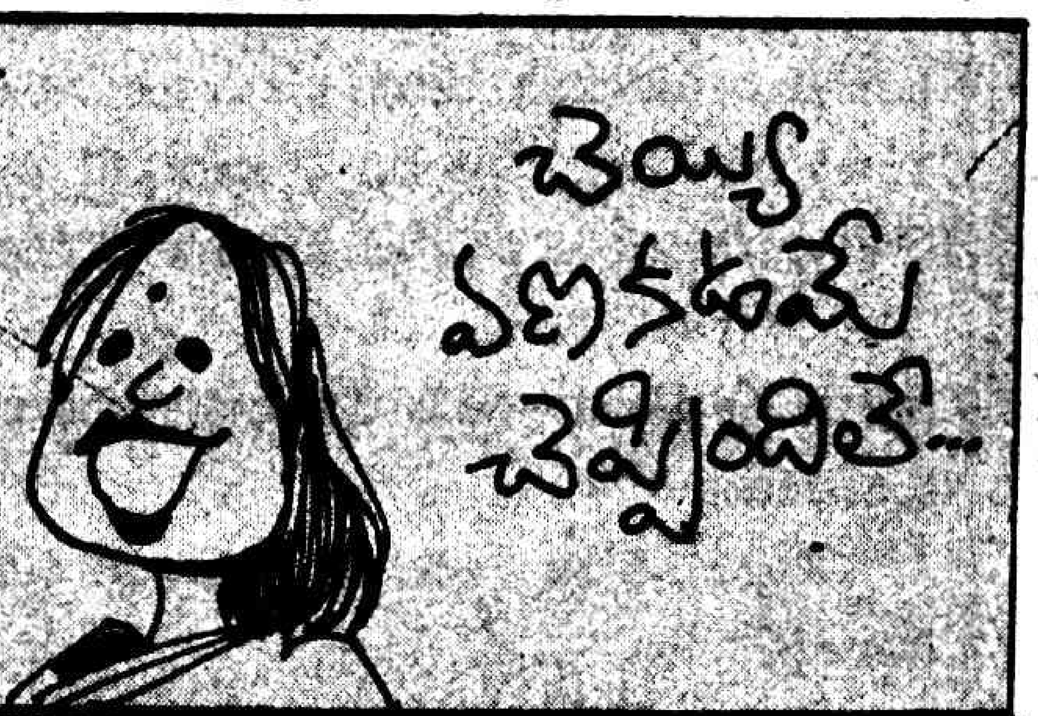

కళ్లు విప్పుకుని శూన్యాన్ని చూస్తున్నాను. శూన్యం తప్ప మా బతుకులకి మహత్తరమైన వెలుగులూ, మధుర మైన హాయీ ఏం వున్నై కనుక!

అప్పుడు ఆయన నెమ్మదిగా లేచి వచ్చాడు. చేతిలో బీడీ వెలుగుతోంది. వచ్చి - ఆమెని తట్టి లేపుతున్నాడు. అవున్లెండి. ఆమె ఆయనగారి భార్యే లెండి! నేనేమీ తొందర పడలేదు. ఆమె కళ్ళు తెరచి చూసింది. గదికేసి రమ్మని చూపుతూ సైగ చేశాడు ఆయన. ఆమె 'హవ్వ' అంటూ చెయ్యి నోటి మీద వేసుకుని, విసుగ్గా, చీదరించుకుని అటు తిరిగింది. ఆయన మళ్లీ ఆమె చేతిని పట్టుకుని లేపాడు. ఆమె కసురుకుంటూ మసలు తోంది.

అదిగో - అప్పుడు నాకు తిక్క రేగింది. హఠాత్తుగా ఏదో దయ్యం పూనినట్లయింది నాకు. లేచి కూర్చు న్నాను. ఘాట్టిగా ... అరిచాను. అవును. అక్షరాలా అలాగే అన్నాను. "ఆ ప్రాణి రక్తమాంసాలు రెండూ హరిస్తివి - ఇక చాల్లేరా ముండా కొడకా"!

క్షణాల్లో వాతావరణం మారిపోయింది. అందరూ లేచారు. ముందుగా మా నాయనమ్మ పౌరుషానికి దెబ్బ తగిలింది. నన్ను శాపనార్థాలు పెడుతూ, రుసరుసలాడ సాగింది.

ఆ రాత్రి అంతా జడివానా, హోరు గాలి! ఆ రాత్రి అంతా మనసుల్లో సంకల్ప ప్రతీకార చర్యలూ, మాటల్లో అంతా అసందర్భ వికల్ప ప్రలాపాలూ!

అప్పుడే అదిగో - నా బిరుదుల పునశ్చరణా, పునరుద్ఘాటనా కూడా ఘాటు ఘాటుగా జరిగినై!

* * *

నేను ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాను. ఎవ్వరికీ చెప్ప కుండా ఓ గుడ్లగూబ ఇంటికి వెళ్లాను. ఆరేళ్ల క్రితం -

డిగ్రీ చేస్తానంటే కొంప మునిగిపోతుందని, పోని ఏదో వొక చిన్న ఉద్యోగం చూసుకుంటానంటే - ఏడేడు తరాలూ మైల పడతాయని - ఆ ముసల్ది ఘోరుమని ఏడ్చింది. ఆవిడ కొడుకు సరేసరి. తన పౌరోహిత్యం ఎందరినైనా ఉద్ధరిస్తుందనే అహోరింపు. మిధ్యా గౌరవం. అంతరాంతరంలో అసలు ఏడుపు - 'ఆడపిల్లకు చదువెందుకు? ఉద్యోగమెందుకు?' ఫలితంగా నేను రైల్వే లైను పక్కన పిచ్చి మొక్కలా ఎదిగిపోయాను. ఇవ్వాళ? - ఇలాంటి ఉద్యోగాలకి తప్ప పనికిరాను.

గుడ్లగూబ పేరు మణ్యం. కాన్వెంట్ నడుపు తున్నాడు. చెప్పాను. గర్వంగా. నవ్వుగా నవ్వాడు. 'వెల్ కమ్' అన్నాడు. తన బాధలన్నీ చెప్పుకున్నాడు. 'సీత కష్టాలు సీతవి' శ్రీశ్రీ గుర్తుకొచ్చాడు. పోలిసి కలయ జూశాను. ఒక యాభై వీడియో కాసెట్స్ వున్నై షోకేస్ లో! నాలుగు వందలకి మించి ఇవ్వలేనన్నాడు. తాను చేస్తున్న సమాజ సేవ గురించి, విద్యా వ్యాపారం గురించి చాలా చెప్పాడు. కాఫీ ఆఫర్ చేయలేదు! థాంక్స్ చెప్పి, మర్నాడు వస్తానని చెప్పి వచ్చేశాను.

చిన్నదో పెద్దదో ఉద్యోగంలో చేరాను. దానికోసం పెద్ద రాద్ధాంతం. ఇంట్లో పూట పూటా షష్టకం. ఏమీ వినకోమని వూరుకున్నాను. మొదటి నెల గడిచింది. జీతం ఇస్తూ దొంగచూపులు చూస్తూ, నవ్వుగా అన్నాడు మణ్యం, "జీతాన్ని వృద్ధి చేసుకోవడం నీ చేతిలో వుంది. మా వాళ్లంతా రేపట్నుంచి వూళ్లో వుండరు" అదృష్టమంతా నీదే అన్నట్టు నసిగాడు.

"అప్పుడైతే నెలకి ఎంతిస్తావంటావ్?" తక్కువ అడి గాను.

మొహాన్న కొట్టినట్లయింది వాడికి. అవాక్కయి పోయాడు.

"అలా బతకదలచుకుంటే, ఇన్ని అరణ్యాలు దాటి వుండేదాన్ని కాదురా వెధవా. బుద్ధిగా మసలుకో. రచ్చ చేయదలచుకోలేదు రాస్కెల్" అంటూ వచ్చేశాను. నా పాదాల్లో వెయ్యి ఓల్టుల విద్యుత్తు ప్రవహించింది! ఉక్రోషంతో వెనకనుంచి అంటున్నాడు, మణ్యం "పెద్ద పతివ్రత్తు! యూజ్ లెస్ ఫూల్!' మరో బిరుదు!!

* * *

రోజులు - నెలలూ, వారాలుగా మారుతూ వున్నై. మరో ఆరు నెలలు గడిచినై. తిట్టే నోరు వూరుకోదని ఋజువు చేశాను. ఒక క్లాత్ షాప్ లో, ఒక టీవీల

షాప్‌లో, ఒక ఫ్యాన్సీ షాప్‌లో - ఉద్యోగం వెలగబెట్టడం అయిపోయింది.

అన్ని చోట్లా ఒకటే వాతావరణం. అయితే, యజమాని, కాకపోతే వాడి బామ్మర్ది; లేకపోతే వాడి తమ్ముడో, ప్రాణమిత్రుడో! అంతే తేడా. ఒకడు పనీ పాటా లేకుండా వెకిలి మాటలు, మరొకడు ఏదో ఒకటి కల్పించుకుని అక్కడా ఇక్కడా తాకడం, ఇంకొకడేమో స్టార్ హోటల్లకి ఆహ్వానం.

వర్ణన లేమీ అక్కర్లేదు - ఆ సన్నివేశాలూ, సంఘటనలూ మీకు బాగా పరిచయమైనవే గదా.

ఎవరి 'ఫోటో నెగిటివ్'ని వాళ్ళు చూసుకుంటే సరిపోతుంది!

అలా, వంకర గీతల పజిల్‌లో - ఒక సబ్బుల కంపెనీలో చేరాను. ఆ ఫ్యాక్టరీ ఊరికి పది కిలోమీటర్ల దూరంలో వుంది. రోజూ బస్‌లో వెళ్లిరావడం. ఇదో చిత్రమైన అనుభవం. నిజంగా - ఈ జనారణ్యంలో ఇప్పటికీ ఇన్ని కోతులు వున్నాయంటే నమ్మశక్యం కాదు.

రాత్రుళ్లు నిద్రపోదామంటే పట్టదు. దేహమంతా సంకోచించుకుపోతుంది. మనసు కుంచించుకుపోతుంది. పందుల జతల కళ్ళు; చిత్ర విచిత్ర భంగిమల్లో పందుల నోళ్ళు; ఎక్కడో ఒక చోట స్పర్శించి 'నైకేరియస్ ప్లెజర్'ని పొందే కరాలు; ఎక్స్‌రే చూపులతో ఆహ్వానాలూ, సంకేతాలూ పంపే మాకరాలు! ఎన్ని రకాల మగ జంతువులో!

ఉద్యోగం కోసం అడుసు త్రొక్కాను. తప్పేదేముంది?

ఎకౌంటెంట్ రాఘవరావ్ నో సాయంత్రం అడిగాడు, "మీకు అభ్యంతరం లేకుంటే" అని. విషయం అర్థమైంది నాకు. "చూడండి రాఘవరావ్‌గారూ. మీ భార్య పోయింది. అందుకు నా సానుభూతి. అయితే, మీ నలుగురి పిల్లల్ని సాకడానికి నాకు ఓపికా లేదు, ఇష్టమూ లేదు. నేను ఇప్పటిదాకా చేస్తూ వచ్చిన పని అదే. ఇంక చాలు." పాపం. యాభై ఏళ్ల పెద్దమనిషే దెబ్బతిన్నాడు. గబగబా వెళ్లిపోతూ సణుక్కున్నాడు, "మరీ పెంకి ఘటం!"

అవును - మంచి బిరుదే!

* * *

ఇంటి పరిస్థితి అరికాళ్ల క్రింది మంటగానే వుంది నాకు.

మా అయ్య మీద అసహ్యంతో నేను ఆయనతో మాటలు మానేశాను. అయినా - ఆయనా, మా నాయనమ్మా నా గురించీ, నా ఉద్యోగం గురించీ వ్యాఖ్యానాలూ, పిల్లల ముందు ఎగతాళీ, ఎద్దేవా! అసలు వాతావరణమే రోడ్డు పక్కన కూరల మార్కెట్ తీరు. దానికి తోడు పిన్ని నస, అత్తగారి సణుగుడులా సాధింపు. ఓర్పు నశించిపోతోంది.

అమ్మ నన్ను తప్పుకు తిరుగుతున్నట్టు వుంటోంది. తాను నేరం చేస్తున్నాననే భావన-ఆమె కళ్లల్లో చదువుకో గలిగాను.

ఒకరోజు -

ఉదయాన్నే ఆమె స్నానం చేసి వచ్చి గదిలో గుడ్డలు మార్చుకుంటోంది. ఉండబట్టలేక అడిగాను, "నువ్వా కాస్త జాగ్రత్తగా వుండొచ్చుగా." రాత్రి తను చర్యల్ని నేను పసిగట్టానని ఆమె అర్థంచేసుకుంది. తలపైకెత్తి నా కళ్లల్లోకి చూసింది. ఆమె కళ్ల నిండా నీరు!

నేను ఆమె పెద్ద కూతుర్ని! ఆ క్షణాన్న నేనూ నిబ్బరించుకోలేకపోయాను. మేఘం వర్షించనే వర్షించింది! ఉన్నపాటున ఆమెని చేతుల్లోకి తీసుకుని భుజం నిమురసాగేను. ఆమె నా కౌగిలిలో పసిపిల్లే అయిపోయింది!!

దాహం

దాహం ... దాహం ...
ఎటు చూసినా దాహం
ప్రకృతికి వుండే దాహం
దప్పి తీరని దాహం
వ్యాపారికి వుండే దాహం
సంపదున్నా ధన దాహం
త్రాగుబోతుకుండే దాహం
మత్తు దిగని సారా దాహం
తిరుగుబోతు కుండే దాహం
కామవాంఛకు కళ్ళు కానని దాహం
దోపిడీదారుకుండే దాహం
దొరతనపు సొమ్ము దాహం
పొగరుబోతుకుండే దాహం
దౌర్జన్యపు గూండా దాహం
ఖూనీకోరుకుండే దాహం
పచ్చి రక్తం త్రాగే దాహం
రాజకీయ నాయకుని దాహం
పదవీ కాంక్షల దాహం

— వన్నపనేని రాజకుమారి

క్షణాల తర్వాత - ముక్కు పుటాలెగరేస్తూ, మాటలు తేలిపోతుండగా అంది, "నాకు తెలుసు. మాట వజ్రం గానీ, మనసు వెన్న" అని! ఇది - అమ్మ నాకిచ్చిన బిరుదు!!

* * *

అవును. క్రమంగా నాలో ఏదో మార్పు వస్తున్నట్లు నాకూ అవగతమవుతూనే వుంది. గుండెలో ఏదో తెలియని ఉద్విగ్నత. తేనెకంటే తీయని ఊహల మీదికి మళ్లుతోంది ఆలోచన. పగలూ రాత్రీ ఎప్పుడో చూసిన "తేరే మేరే సప్నే" సినిమాలో దృశ్యాలు కళ్ల ముందు ప్రత్యక్షమవుతున్నాయి. అడవి పువ్వు కుసుమించిన భావన. దేహంలో తెలియని పులకింత. మనసు మంచు తడిసిన పారిజాతంలా అవుతోంది.

నాలో నేను వితర్కించుకున్నాను. నా మనసుని నేను ప్రశ్నించుకున్నాను. నా ఆలోచనని నేను విశ్లేషించుకున్నాను. కవితలూ, కావ్యాలూ చదువుతుంటే మనసు పరిపరి విధాలుగా పోయి పోయి, చివరికి - సోమసుందర్ వ్రాసిన వచన ఖండిక మీదికే వచ్చి చేరేది. అప్పుడు నా గుండెని నేను పలకరించాను, పరీక్షించుకున్నాను.

అతను - ప్రత్యక్షమైనాడు నా ముందు!

అవును. అతనే. కొన్నాళ్ల మూగ చూపుల తర్వాత - ఒకరోజు తను నవ్వితే నేనూ అలవోకగా నవ్వాను. ఆ తర్వాత ఒకరోజు - నేను మందహాసం చేస్తే - ఒక అడుగు ముందుకు వేసి, చిన్నగా ఒక 'జిగర్' చెప్పాడు. మరో రోజు - బాగా మాటలు కలిపిన తర్వాత - నాకు కవిత్వమంటే ఇష్టమని తెలుసుకున్నానని నా అభిరుచిని పొగడాడు. నేను ఏ మందారపువ్వునో సిగలో తురుము కుంటే, మెచ్చికోలుగా కళ్లు చికిలించేవాడు. నేను నిక్కచ్చిగా, నిర్మొహమాటంగా మాట్లాడుతుంటే - ప్రశంసా పూర్వకంగా తదేకంగా చూసేవాడు.

అతను - మా కంపెనీలో అసిస్టెంట్ మేనేజర్.

అతను మెరుస్తున్న నీలం రంగు తెరలా వుంటాడు. 'నల్లని వాడు, పద్మ నయనంబుల వాడు ...' అని జోక్ చేశాను. "నేను ఏ రంగైనా ఫర్వాలేదు. సప్త వర్ణాల మిశ్రమం - తెలుపు. అది నీవు, నీ పేరు తెలుపు" అన్నాడు. చిరుజల్లులో వడగళ్లు ఏరుకుంటున్నట్టు అయింది నాకు!

నిన్న సాయంత్రం - రంగడి గుడి ఆవరణలో మంటపం మీద కూర్చున్నాం. ఆకాశం బూడిద రంగు చాందినీలా వుంది. ఉండుండి ఒకరి నొకరం చూసుకోవడం తప్ప, ఉలుకూ పలుకూ లేదు. అతను గులకరాయితో, నేను కొంగుతో ఆడుకుంటున్నాం.

నెమ్మదిగా దగ్గరికి జరిగాడు. నా చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. అరచేతిని చూస్తూ, "కొందరి చేతులు గోరింటాకుకే కొత్త అందాన్నిస్తాయి" అన్నాడు. నేను నవ్వాను.

క్షణాల తర్వాత మాటలు కూడదీసుకుంటూ అన్నాడు, "నీ తత్వాన్ని పూర్తిగా అర్థం చేసుకున్నాను. నీ వ్యక్తిత్వాన్ని ఎల్లప్పుడూ గౌరవిస్తానని మాటనిస్తున్నాను. మనం పెళ్లి చేసుకుందాం,"

నేను చలించాను. ఆ చలనంలో ఆనంద సంస్పందనం వుంది, భయ విహ్వలతా వుంది. నా కళ్లల్లోని అర్థం కాని భావాల్ని అతను గమనించాడు. మౌనం వహించాడు.

ప్రతిమల్లా చాలాసేపు కూర్చుండిపోయాం. పొన్నాయి చెట్టు మీది పిట్టలు అరచుకుంటూ వెళ్లిపోతున్నై. ఆకాశంలో ఒంటరి చుక్క మొలిచింది. మేమూ లేచాము.

ఆ రాత్రి ఆలోచనలతో నాకు నిద్ర లేదు.

ముందు వెనకలు చూడడంతో నా నిద్ర పోయింది. చెప్తాను.

నా ముందు - అతను, అతని మతం! నా వెనుక - నా ఐదుగురు చెల్లెళ్లూ, మా నాయన పౌరోహిత్యం!!

ఇంతకు మించి ఏం చెప్దామన్నా గొంతులో ఏదో అడ్డం పడుతోంది. ఉంటాను.

ఇప్పుడిక మీరు చెప్పండి. నేను వింటాను.

నాకున్న బిరుదులకి తోడు - 'లేచిపోయింది' అనో, 'సిరికినంద' అనో - మరో బిరుదుని కలుపుతారా? చెప్పండి. వింటాను!

అన్నట్టు అసలు విషయం మరచిపోకండి ప్లీజ్ - మా వెంకమ్మ తల్లికి ఇప్పుడు - ఆరో నెల!!!

వన్ మినిట్ చెప్పడం మరిచాను. నా పేరు.......